

blive tinglyst ved kommunalbestyrelsens foranstaltning.

26. I § 97 ændres »almene veje« til: »almene stier«, og som 2. punktum indsættes: »Vejbestyrelsen kan bestemme, at en privat fællesvej skal have status som offentlig sti, men i øvrigt bibeholdes som privat fællesvej.«

§ 97. Vejbestyrelsen kan anlægge og nedlægge offentlige stier og overtage almene veje og private fællesstier som offentlige.

27. I § 99 indsættes som 2. pkt.:

»Løber en offentlig sti over en privat fællesvej, afholder vejbestyrelsen en forholdsmæssig andel af udgifterne til vejens istandsættelse og vedligeholdelse.«

§ 99. Det påhviler vejbestyrelserne at holde de offentlige stier i den stand, som benyttelsen kræver, og afholde de udgifter, der er forbundet hermed.

28. § 115, stk. 2, ophæves.

Stk. 3. bliver herefter stk. 2.

§ 115. — — —

Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 72-77 gælder ikke i Københavns og Frederiksberg kommuner.

§ 2

I lov om private fællesveje, jfr. lovbeholdning nr. 587 af 20. november 1975, som ændret ved § 2 i lov nr. 197 af 3. maj 1978 og § 5 i lov nr. 304 af 8. juni 1978, foretages følgende ændringer:

1. § 2 affattes således:

»§ 2. Ved private fællesveje forstås i denne lov de veje, gader, broer og pladser, der uden at være offentlige, jfr. § 1, tjener som færdselsareal for anden ejendom end den ejendom, hvorpå vejen er beliggende, når ejendommene er i særlig eje.

Stk. 2. Ved vejret forstås i denne lov den ret, som den til enhver tid værende ejer af en fast ejendom har over en privat fællesvej, der tjener som færdselsareal for ejendommen.

Ved en vejberettiget forstås i denne lov en ejer af en ejendom som nævnt i 1. pkt.«

Private fællesveje

§ 2. Ved private fællesveje forstås i denne lov de veje, gader, broer og pladser der uden at være offentlige, jfr. § 1,

1. tjener som færdselsarealer for flere ejendomme, der er særskilt matrikuleret og i særlig eje, eller
2. tjener som færdselsarealer for mere end 7 erhvervsvirksomheder, 7 parcel- eller sommerhuse eller for mere end 12 beboelseslejligheder og er mindst 40 m lange.

Stk. 2. De færdselsarealer, der er omtalt i stk. 1, nr. 2), anses dog ikke for private fællesveje, såfremt de alene forløber inden for karreer. Det samme gælder veje, der forløber inden for områder, f.eks. kirkegårde, hospitaler eller industrigårde, der ved hegn eller på anden måde er adskilt fra det øvrige vejnet.

2. § 7, stk. 2, affattes således: »Ministeren for offentlige arbejder kan undtage afgørelser inden for nærmere angivne områder fra klageadgang efter stk. 1.«

Klager

§ 7. Ministeren for offentlige arbejder afgør klager over administrationen af denne lov og af forskrifter udfærdiget i medfør af loven.

Stk. 2. Ministeren for offentlige arbejder kan dog efter forhandling med de kommunale organisationer bemyndige amtsrådene til at udøve den ministeren ved stk. 1 tillagte beføjelse til efterprøvelse, for så vidt angår nærmere angivne grupper af beslutninger truffet af kommunalbestyrelserne. Amtsrådenes afgørelser i henhold til sådan bemyndigelse kan ikke indbringes for ministeren.

Stk. 3. Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende. For beslutninger, hvorom der er udfærdiget offentlig kundgørelse, regnes klagefristen fra offentliggørelsen. Når der er særlig grund dertil, kan klagemyndigheden dog efter forud indhentet erklæring fra vejmyndigheden se bort fra overskridelse af klagefristen.

Stk. 4. Afgørelser, som kan påklages, skal indeholde oplysning om, til hvilken myndighed klage kan ske, og om fristen for indgivelse af klage.

Stk. 5. Klage over en beslutning fritager ikke klageren for at efterkomme denne. Klagemyndigheden kan dog bestemme, at klagen skal have opsættende virkning.